

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
2.Bf.452/2012/11. szám

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2013. év szeptember hó 24. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta az alábbi

végzést:

Az emberölés bűntettének kísérlete és más bűncselekmény miatt a vádlott ellen indult büntető ügyben a Fővárosi Törvényszék 2012. év november hó 22. napján kelt 11.B.1499/2010/71. számú ítéletét **helybenhagyja** azzal, hogy a vádlott **2011.** augusztus 21. napjától van előzetes letartóztatásban, továbbá a BRFK. XXI. Kerületi Rendőrkapitányságon 01210-3100/2007.bü. számon lefoglalt bűnjeleket a Fővárosi Bíróság Gazdasági Hivatala Bj.994/2008. szám alatt kezeli.

A vádlott által az elsőfokú ítélet kihirdetésének napjától a mai napig előzetes fogvatartásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe beszámítja.

A másodfokú eljárás során felmerült 10.320,- (tízezer-háromszázhusz) forint bűnügyi költséget a vádlott köteles az államnak megfizetni.

A végzés ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s :

A Fővárosi Törvényszék a 2012. szeptember 22. napján kelt 11.B.1499/2010/71. számú ítéletével a vádlott bűnösségét emberölés bűntettének kísérletében (Btk.166.§ (1) bekezdés) és testi sértés bűntettében (Btk.170.§ (1) és (2) bekezdés) állapította meg. A törvényszék ezért - a testi sértés bűntette tekintetében mint különös visszaesőt - halmazati büntetésül 7 év börtönbüntetésre és 7 év közügyektől eltiltásra ítélte. Megállapította, hogy feltételes szabadságra nem bocsátható, az utolsó fegyházbüntetése kapcsán engedélyezett feltételes szabadságot megszüntette. Rendelkezett az előzetes fogvatartás beszámításáról, a lefoglalt bűnjelekről és kötelezte a vádlottat a felmerült bűnügyi költség megfizetésére.

Az ítélet ellen az ügyész súlyosabb büntetés kiszabása érdekében, a vádlott és védője enyhítés céljából jelentettek be fellebbezést. A vádlott perorvoslatát 6. és 8. sorszám alatti beadványában indokolta, amelyekben lényegében a korábbi védekezését ismételte meg, azok tartalmukban a felmentését célozták.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.748/2012/3. számú átiratában az ügyészi fellebbezést fenntartotta. Észrevételezte, hogy az ítélet bevezető részében elírás folytán 2011. helyett 2012. augusztus 21. napja szerepel az előzetes letartóztatás kezdő időpontjaként, melyet a másodfokú eljárásban szükséges kijavítani. Az ügyészi álláspont szerint az elsőfokú bíróság túlzott jelentőséget tulajdonított az enyhítő körülményeknek, a kiszabott büntetés nem felel meg a büntetési céloknak. Indítványozta az elsőfokú ítélet megváltoztatásával a jelzett kijavítás mellett súlyosabb börtönbüntetés és ahhoz igazodó közügyektől eltiltás kiszabását.

A nyilvános ülésen a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség képviselője az átiratában foglaltak szerint szólalt fel, s azzal azonos indítványt tett. Utalt arra, hogy a 2013. július 1. napjától hatályos büntető anyagi jogi szabályok és az elkövetéskor hatályos 1978. évi IV. törvény jogkövetkezményeiben nincs olyan változás az adott esetre vonatkozóan, mint amely a főszabálytól, az elkövetéskori rendelkezésektől történő eltérést indokolná. Erre figyelemmel továbbra is az utóbbi alkalmazását kérte.

A védő perbeszédében a büntetés enyhítését célzó fellebbezését fenntartotta. A büntetés kiszabása körében hangsúlyozta, hogy a súlyosító körülmények nincsenek túlsúlyban, ezzel szemben számos enyhítő tényező szól a vádlott javára. A további időmúlás, valamint a vádlott megromlott egészségi állapota ugyancsak a javára szólnak. Indítványozta, hogy az ítélet mérsékelje a vádlott börtönbüntetésének tartamát.

A vádlott az utolsó szó jogán a tényállás 1. pontja tekintetében hangsúlyozta, hogy cselekményével a társait védte. A 2. pont körében élettársa életvitelére hivatkozott, egyben tagadta a bántalmazását.

A fellebbezések nem alaposak.

A Fővárosi Ítéletábrá kétirányú perorvoslatok alapján bírálta felül az elsőfokú bíróság ítéletét és az azt megelőző eljárást. Ennek során megállapította, hogy a Fővárosi Törvényszék az eljárási szabályok megtartásával ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett. Részletes bizonyítást folytatott le a vádban foglalt mindkét cselekmény tekintetében. Ennek keretében alaposan vizsgálta a vádlott védekezését, minden tanút kihallgatott, aki bármilyen releváns ismerettel rendelkezett, illetve a nyomozás során véleményt adó igazságügyi orvosszakértőt a tárgyaláson is meghallgatta.

Az elsőfokú bíróság az így rendelkezésre álló bizonyítékokat átfogó, logikus mérlegeléssel értékelte, s e tevékenységről igen részletesen számot is adott. A tényállás 1. pontja tekintetében érdektelen tanúk támasztották alá a sértett előadását, amely történések alapján a vádlott védekezése, jogos védelmi helyzete fel sem merülhetett.

A tényállás 2. pontja körében ugyancsak a sértetti előadás hiteltérdeklősége nyert bizonyítást. A sérülések keletkezési módját illetően az igazságügyi orvosszakértő

kizárta a vádlott védekezését, egyben megerősítette a sértett vallomását. A sértett segélykiáltásaira felfigyelő tanúk, köztük a segítségére siető 2 fiatal ugyancsak alátámasztották a sértett kiszolgáltatott, bántalmazott helyzetét.

Ugyanakkor a sértett tekintetében az elsőfokú ítélet tényállásában, az indokolás egyes részleteiben és a jogi indokolásban is olyan kettősség, téves álláspont található, amelyre a felülbírálat során külön is indokolt utalni. A tényállásban az ítélet 5. oldal első bekezdésében a „Miután a vádlott észlelte, hogy a sértett feje az ütéstől erősen vérzik” kezdetű mondat folytatásában „a további bántalmazással felhagyott” mondatrész alapvetően téves következtetés eredménye. Ilyen megállapítás arra utalna, mintha a vádlott önként elállt volna a cselekménye befejezésétől. Ebben az esetben a Btk.17.§ (3) bekezdésének alkalmazása merülhetett volna fel, ennek jogkövetkezményét azonban az elsőfokú bíróság helyesen nem vonta le. Ítélete indokolásában - 22. oldal utolsó és 23. oldal első bekezdésében - kifejezetten utal arra, hogy a két fiatal megjelenésekor a sértett hozzájuk folyamodott segítségért. Ehhez képest a jogi indokolásban is tévesen hivatkozott arra az első fokú bíróság - 23. oldal utolsó előtti bekezdés utolsó mondatában - , hogy a vádlott lehiggadt, indulata megszűnt, a tettét megbánta. A sértett elfogadott előadása, a tanúk vallomása, de a vádlott magatartása is ennek ellentmond. A vádlott ugyanis a vérző sértett bántalmazásával, földön vonszolásával a két helyszínre érkező fiatal felszólítására hagyott fel, nem próbált segíteni, a helyszínt azonnal elhagyta.

Fentiek alapján az ítélet tábla a Be.352.§ (1) bekezdés a./ pontja alapján - a bizonyítékok mérlegelésének megfelelően - helyesbítette a tényállást, az 5. oldal első bekezdéséből a „további bántalmazással felhagyott és” szövegrészt kirekesztette.

A tényállás helyesbítésével az mindkét cselekmény tekintetében megalapozott, így a másodfokú eljárásban irányadó volt.

Az irányadó tényállásból a Fővárosi Törvényszék okszerűen következtetett a vádlott bűnösségére, a terhére rótt bűncselekmények minősítése törvényes.

A tényállás 1./ pontja tekintetében a törvényszék a Btk.170.§ (1) bekezdésében meghatározott, de a (2) bekezdés szerint minősülő testi sértés bűntettét állapította meg, ennek ténybeli alapját kimerítően megjelölte.

A tényállás 2./ pontjánál a törvényszék részletesen elemezte a vádlott szándékára vonatkozó következtetése elemeit. A sértett zsinórral történt fojtogatása, majd fejére mérten, illetve testszerte vascsővel való további kitartó bántalmazása, eközben a „meghalsz” kijelentés elhangzása egyértelműen a vádlott egyenes ölési szándékát igazolja. Az ítélet 23. oldal utolsó előtti bekezdés utolsó mondatát - a vádlott megbánására vonatkozóan, ahogyan azt az ítélet tábla a tényállás helyesbítésénél már érintette, - kirekesztette.

A büntetés kiszabásánál az elsőfokú bíróság nagyrészt helyesen vette számba a súlyosító és enyhítő körülményeket, azok azonban pontosítást igényeltek.

A súlyosító körülmények közül az ítéletábra mellőzte a hasonló cselekmények elszaporodottságát, mert azt az elsőfokú bíróság kellően nem támasztotta alá. Kirekesztette a testi épség elleni cselekménynél az élet kioltására alkalmas eszköz használatát, miután a tényállásból kitűnően a bicska „pengehosszúsága, pengeszélessége és alakja az eljárás során nem volt megállapítható”. Nem súlyosít az sem, hogy a sértett korábban a vádlott élettársa volt.

Az enyhítő körülmények sorából az ítéletábra kirekesztette a vádlott részbeni ténybeli beismerő vallomását, éppen azért amit a törvényszék is megjegyzett, mert az egyik esetben sem párosult a bűnösség elismerésével. Nincs enyhítő hatása annak sem, hogy a vádlott érzelmileg kötődik gyermekéhez, mert tartásához semmilyen módon nem járult hozzá.

Az elsőfokú ítélet meghozatalától eltelt további csaknem egy év időmúlás enyhítő hatása a testi sértés tekintetében merülhet fel, de annak súlya az élet elleni cselekmény kísérlete mellett elenyésző.

Figyelemmel a vádlott terhére rótt bűncselekmények tárgyi súlyára és valamennyi, a fentiek szerint pontosított súlyosító és enyhítő körülmény nyomatékára, az ítéletábra az elsőfokú bíróság által kiszabott börtönbüntetés lényeges súlyosítására nem látott kellő indokot, annak csekély mérvű megváltoztatását pedig a törvény nem teszi lehetővé.

A halmazati büntetés enyhítése iránti fellebbezések teljességgel alaptalanok. A vádlott előéletéből és a jelenleg elbírált cselekményekből kitűnően a vádlott más emberek életét, testi épségét nem értékeli semmire, részéről azok tisztelete alapvetően hiányzik.

Az 1. / pont alatti bűncselekményt feltételes szabadság hatálya alatt követte el, amely a korábbi élet elleni bűncselekmény miatti hosszabb tartamú büntetés hatástalanságát bizonyítja.

Az elsőfokú bíróság által kiszabott halmazati büntetés a büntetési tételkeret alsó határához közeli, annak további enyhítésére elfogadható indok nem merült fel. A börtönbüntetés 7 évben meghatározott tartama arányos, megfelel a büntetés céljának.

Törvényesek a közügyektől eltiltás mellékbüntetés, a feltételes szabadság megszüntetése, jelen büntetésből a feltételes szabadság kizárása és az ítélet további járulékos rendelkezései is.

Mindezekre tekintettel a Fővárosi Ítéletábra a Fővárosi Törvényszék ítéletét a Be.371.§ (1) bekezdése értelmében helybenhagyta.

Kijavítást igényelt az ítélet bevezető részében az előzetes letartóztatás kezdő időpontjában az év megjelölése, továbbá az egyik bűnjel nyilvántartási helye is pontosításra szorult.

A vádlott által az elsőfokú ítélet kihirdetésétől előzetes letartóztatásban töltött idő további beszámítása a Btk.99.§ (1) bekezdésén, a másodfokú eljárásban a kirendelt védő közreműködése folytán felmerült bűnügyi költség viselése a Be.381.§ (1) bekezdésén alapszik.

Budapest, 2013. év szeptember hó 24. napján

Dr. Lassó Gábor sk.

a tanács elnöke

**Dr. Révész Tamásné
sk.**

előadó bíró

Dr. Ujvári Ákos sk.

bíró

A Fővárosi Törvényszék 11.B.1499/2010/71. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 2.Bf.452./2012/11. számú végzése folytán - az abban írt pontosítással - 2013. év szeptember hó 24. napján jogerőre emelkedett és végrehajthatóvá vált!

Budapest, 2013. év szeptember hó 24. napján

Dr. Lassó Gábor sk.

a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:

Hornyákné Sléder Ágnes
tisztviselő